

ระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทาง

ของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ และมาตรา ๓๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “พาหนะส่วนตัว” ระหว่างบทนิยามคำว่า “ค่าเดินทาง” และ “ค่าใช้จ่ายอื่น” ในข้อ ๔ แห่งระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔

“พาหนะส่วนตัว” หมายความว่า พาหนะส่วนบุคคลซึ่งมิใช่ของทางราชการ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการสิทธิของผู้เดินทางหรือไม่ก็ตาม”

ข้อ ๔ ให้แก้ไขคำว่า “รถยนต์ส่วนตัว” ในระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นคำว่า “พาหนะส่วนตัว” ทุกแห่ง

ข้อ ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑.๒.๓) และ (๑.๒.๔) ของข้อ ๑๐ (๑) แห่งระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔

“(๑.๒.๓) กรณีเป็นผู้พิการซึ่งมีบัตรประจำตัวคนพิการที่ออกโดยนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนจังหวัดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ซึ่งโดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางโดยพาหนะประจำทางได้ ให้เบิกค่าเดินทางเท่าที่จ่ายจริงตามความจำเป็น เหมาะสมและประหยัดในอัตราดังนี้

ก) การเดินทางโดยพาหนะรับจ้างให้เบิกค่าพาหนะรับจ้างตามความเป็นจริง สำหรับการเดินทางจากที่อยู่หรือที่พักไปยังสำนักงานหรือสถานที่ที่กำหนด และการเดินทางจากสำนักงานหรือสถานที่ที่กำหนดไปยังที่อยู่หรือที่พัก ทั้งนี้ ให้แนบหลักฐานการจ่ายหรือใบรับรองการจ่ายตามแบบที่สำนักงานกำหนดเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย

ข) การเดินทางโดยใช้พาหนะส่วนตัวของผู้พิการหรือพาหนะส่วนตัวของผู้ช่วยเหลือผู้พิการในการเดินทาง ให้จ่ายชดเชยเป็นค่าพาหนะตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยอนุโลม และมีให้เบิกค่าธรรมเนียมการผ่านทางใด ๆ อีก สำหรับการคำนวณระยะทางเพื่อเบิกจ่ายให้คำนวณตามเส้นทางของกรมทางหลวงในทางสั้นและตรงซึ่งสามารถเดินทางได้โดยสะดวกและปลอดภัย กรณีที่ไม่มีเส้นทางของกรมทางหลวงให้ใช้ระยะทางตามเส้นทางของหน่วยงานอื่นที่ตัดผ่าน และในกรณีที่ไม่มีเส้นทางของกรมทางหลวงและของหน่วยงานอื่น ให้ผู้เดินทางเป็นผู้รับรองระยะทางในการเดินทาง ทั้งนี้ ผู้ช่วยเหลือผู้พิการในการเดินทางตามข้อนี้ไม่มีสิทธิได้รับค่าเดินทางตาม (๑.๘) อีก

ค) กรณีที่ไม่อาจเดินทางตาม ก) และ ข) ได้ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจ้างเหมาบริการพาหนะเพื่อเดินทางมาให้ถ้อยคำหรือเป็นพยานในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนให้อยู่ในดุลพินิจของสำนักงานในการพิจารณาอนุมัติค่าเดินทาง โดยให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริงไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะทั่วไป เว้นแต่ โดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางโดยพาหนะประเภททั่วไปได้ ให้เบิกจ่ายเท่าที่จ่ายจริงไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะประเภทพิเศษที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายระเบียบนี้ และการจ่ายค่าเชื้อเพลิงหรือพลังงานสำหรับพาหนะให้จ่ายโดยเทียบเคียงกับอัตราเงินชดเชยในการใช้พาหนะส่วนตัวในการเดินทางไปราชการตามที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยอนุโลม ทั้งนี้ ให้แนบหลักฐานการจ่ายหรือใบรับรองการจ่ายตามแบบที่สำนักงานกำหนดเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายโดยผู้ช่วยเหลือในการเดินทางตามข้อนี้ไม่มีสิทธิได้รับค่าเดินทางตาม (๑.๘) อีก

(๑.๒.๔) กรณีเป็นผู้พิการที่ไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการตาม (๑.๒.๓) หรือกรณีเป็นบุคคลซึ่งโดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางโดยพาหนะประจำทางได้ หากคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการเห็นสมควร ให้เบิกค่าเดินทางได้ในอัตราตาม (๑.๒.๓) โดยอนุโลม”

ข้อ ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๒.๙) ของข้อ ๑๐ (๒) แห่งระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบียดเบียนและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้ทรงคุณวุฒิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔

“(๒.๙) พยานผู้เชี่ยวชาญหรือพยานผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งโดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางตาม (๒.๒) (๒.๓) หรือ (๒.๔) ได้ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจ้างเหมาบริการพาหนะเพื่อเดินทางมาให้ถ้อยคำหรือเป็นพยานในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนให้อยู่ในดุลพินิจของสำนักงานในการพิจารณาอนุมัติค่าเดินทาง โดยให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริงไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะประเภททั่วไป เว้นแต่ โดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางโดยพาหนะประเภททั่วไปได้ ให้เบิกจ่ายเท่าที่จ่ายจริงไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะประเภทพิเศษที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายระเบียบนี้ และการจ่ายค่าเชื้อเพลิง

หรือพลังงานสำหรับพาหนะให้จ่ายโดยเทียบเคียงกับอัตราเงินชดเชยในการใช้พาหนะส่วนตัวในการเดินทางไปราชการตามที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยอนุโลม ทั้งนี้ ให้แนบหลักฐานการจ่ายหรือใบรับรองการจ่ายตามแบบที่สำนักงานกำหนดเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย โดยผู้ช่วยเหลือในการเดินทางตามข้อนี้ ไม่มีสิทธิได้รับค่าเดินทางตาม (๒.๘) อีก”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

วัส ตังสมิตร

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

บัญชีหมายเลข ๓
อัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะ

ประเภทของพาหนะ	อัตราค่าจ้างเหมา
๑. พาหนะประเภททั่วไป	ไม่เกินวันละ ๑,๘๐๐ บาท
๒. พาหนะประเภทพิเศษ	ไม่เกินวันละ ๓,๐๐๐ บาท